

Arrest

nr. 181 783 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die loco advocaat G. BALEANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2016 legden verzoekster en I.K., een Belgisch onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen.

1.2. Verzoekster diende op 7 januari 2016, in functie van haar Belgische partner, tevens een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.3. De burgemeester van de stad Beringen nam op 8 april 2016, in antwoord op verzoeksters aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster maakte op 12 mei 2016 nieuwe overtuigingsstukken over aan de administratieve diensten van de stad Beringen.

1.5. Op 30 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 oktober 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.01.2016 werd ingediend door:

*Naam: [T.] Voorna(a)m(en): [A.L.] Nationaliteit: Bulgaarse
[...]*

“om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Betrokkene diende een aanvraag in op 07.01.2016 bij de gemeente.

In casu werd door de gemeente de eerste beslissing tot weigering van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (dd. 08.04.2016) met de mededeling dat betrokkene over een bijkomende termijn van een maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken. Bijkomende stukken werden laattijdig (dd.12.05.2016) binnengebracht bij de gemeente, vandaar dat heden alsnog een beslissing dient te worden genomen.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Productenoverzicht Argenta dd. 12.05.2015
- Overzicht transacties rekening Bpost bank dd. 12.05.2016
- Overeenkomst VDAB voor een individuele beroepsopleiding dd. 29.01.2016
- Aanvraag werkloosheidscode voor IBO of instapstage dd. 26.01.2016
- E-mail ivm opstart IBO dd. 26.01.2016
- Opleidingsplan IBO 15.01.2016 – [F.D.L.]
- Berekeningsblad productiviteitspremie VDAB
- Loonfiches uit IBO tewerkstelling dd. 01.02.2016 – 31.03.2016
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij [F.D.L.] , bijvoegsel bij de arbeidsovereenkomst – Vervanger
- eindeloopbaanmaatregelen – Verklaring voltijdse betrekking dd. 25.03.2016
- Loonfiche dd. 01.04.2016 – 30.04.2016

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er werden allerlei documenten voorgelegd met betrekking tot de IBO tewerkstelling en uiteindelijke tewerkstelling voor onbepaalde duur bij [F.D.L.]. Aangezien deze tewerkstelling intussen helemaal werd beëindigd en betrokkene[...] evenmin ergens anders aan de slag is (zie de raadpleging van de databank van de RSZ, dolsis), kunnen de loonfiches niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. In hoeverre betrokkene heden over een vervangingsinkomen, in bvb de vorm van een werkloosheidsuitkering zou beschikken, blijkt niet uit het dossier.

Daarnaast wordt er aangetoon[d] dat de Belgische referentiepersoon enerzijds dd. 12.05.2016 een saldo had van €25.342,69 op een bankrekening bij Argenta, en anderzijds een saldo had van €47.750,00 op een spaarrekening bij Bpost bank. Voor zover het eigenlijke spaartegoed zou zijn

voorgelegd om in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen is dit niet mogelijk. Immers, voor zover het de bedoeling zou zijn dat betrokkenen gaan rentenieren, kan niet worden vastgesteld dat er rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Met een dergelijk spaartegoed en de huidige rentetarieven is dit trouwens zeer onwaarschijnlijk. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in de bestaansmiddelen van betrokkene te voorzien, dient te worden opgemerkt dat gezien niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden (zie hiervoor), dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden. Een spaarbedrag op zich is immers slechts een momentopname. Het kan evengoed een geleend bedrag betreffen, of een eigen spaarbedrag dat intussen reeds werd aangewend voor een grote aankoop. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard te kunnen onderscheiden. De referentiepersoon is er immers toe gehouden aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist een minimaal toekomstperspectief. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten en omdat de bedragen op de bankrekeningen niet in aanmerking kunnen worden genomen zonder bijkomende informatie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 40ter en 42, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Art 40ter Vw. bepaalt inzake o.m. dat de referentiepersoon:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van

het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ..."

Kwestieus bedrag wordt thans geraamd op 1.387,83 €.

In casu geniet de referentiepersoon van verzoekster, de heer [K.], in tegenstelling tot de beweringen van verweerster, wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

1.

Vooreerst is de heer [K.] eigenaar van de volgende onroerende goederen:

- Een woonhuis, gelegen te 3580 Beringen, [...], dat belast is met een hypothecaire lening t.b.v. 385,00 € per maand:

Dit woonhuis werd inmiddels omgevormd tot twee appartementen.

Verzoekster en de heer [K.] wonen op het gelijkvloers.

De eerste verdieping vormt samen met de zolderverdieping een tweede leefeenheid, waarvoor thans een verkoper in de wacht staat. Dit duplexappartement zal binnen enkele maanden worden verkocht aan een bedrag t.b.v. - 150.000,00 €.

- Een woonhuis met een perceel bouwgrond, dat volledig vrij is van enige lening.

De heer [K.] is voornemens om met voormelde koopsom van 150.000 € het bestaande woonhuis te renoveren en er naast een tweede winddichte woonhuis te zetten om deze verder te verkopen.

De vader van de heer [K.], dewelke aannemer is, zal hem bijstaan in deze verbouwingswerken.

Het volledig afgewerkt woonhuis zal de heer [K.] met verzoekster dan zelf bewonen.

Het gelijkvloers appartement, gelegen te 3580 Beringen, [...], zal na het verhuis ook worden verhuurd. De huurwaarde van dit appartement ligt rond de 750,00 € per maand.

2.

De heer [K.] beschikt over spaargelden t.b.v. 80.000,00 €.

3.

De heer [K.] heeft vanaf februari tot en met 04.09.2016 gewerkt onder een arbeidscontract voor onbepaalde duur bij [F.D.L.] voor een gemiddelde maandelijkse loon t.b.v. 1.650,00 €.

Sedert september 2016 geniet hij evenwel een maandelijkse ziekte-uitkering van De Voorzorg t.b.v. 1.150,00 €. Het is omwille van dit gegeven dat verweerster geen informatie heeft kunnen terugvinden in de databank van RSZ.

Van zodra hij terug arbeidsbekwaam is, zal hij zich opnieuw wenden tot de arbeidsmarkt. Als elektricien en automechanicien zal hij ook relatief snel terug werk kunnen vinden.

Zelfs in geval de heer [K.] terug arbeidsbekwaam wordt, doch zonder werk komt te staan, zal hij nog gerechtigd zijn op een werkloosheidsuitkering.

Dat de heer [K.] een harde werker is, kan bezwaarlijk worden betwist, gelet op de reeds verworven sociale rechten. Zijn onroerende goederen in eigendom, alsook zijn spaargelden kunnen dit gegeven eveneens staven.

Bovendien kan de heer [K.] gelet op de onroerende goederen in eigendom, zelfs geen aanspraak maken op enige sociale bijstand, o.m. in de vorm van een leefloon vanwege het OCMW. De vrijwaring van verzoekster van de sociale bijstand is dan ook gewaarborgd.

Uiteraard is het ook niet de bedoeling dat verzoekster en de heer [K.] zouden leven van de spaargelden, zoals verweerster ten onrechte stelt.

Met slechts een hypothecaire lening t.b.v. 385,00 € tegenover een huidig inkomen t.b.v. 1.150,00 € hoofdens ziekte-uitkering, meer de spaargelden t.b.v. 80.000,00 €, is de Heer [K.] perfect in staat om verzoekster te onderhouden.

Kortom beschikt de heer [K.] wel degelijk over de nodige stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten, thans in de vorm van een ziekte-uitkering.

Bovendien is het ook de bedoeling dat verzoekster, na de gelijkwaardigheidserkenning van haar buitenlandse diploma behaald te hebben, zich zal aanbieden op de Belgische arbeidsmarkt.

Verweerster besluit dan ook manifest ten onrechte tot het ontbreken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en tot de overbodigheid van een behoefteanalyse in casu.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat de referentiepersoon van verzoekster niet zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010,1-01839):

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

In toepassing van voormelde rechtspraak stelt art. 42, § 1, tweede lid Vw. juist dat in dergelijk geval dient te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De door de wet bepaalde inkomstenvoorwaarden behoeft immers enige toetsing aan de concrete situatie van de aanvrager.

Vanuit een verkeerde redenering motiveert de bestreden beslissing tot de overbodigheid van een behoefteanalyse.

Nu verweerster alleen heeft getoetst op basis van de arbeidsinkomsten van de heer [K.] zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, of zich hieromtrent te informeren, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Een tegensprekelijk onderzoek had immers in casu wel degelijk een aanduiding kunnen geweest zijn voor de situatie van verzoekster.

Het komt dan ook onwettig en totaal ongepast voor om verzoekster een bijlage 20 te betekenen.

B.

In de bestreden beslissing wordt tevens toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, KB 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerster beschikt.

De Raad van State oordeelde in haar arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijk grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd.

I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur."

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat waarom de weigering van verblijf gepaard gaat met het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerster beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

C.

Door haar beoordelingsmarge te overschrijden schendt de bestreden beslissing tevens de rechten van verzoekster die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De onwettige afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag maakt dat een verwijdering van verzoekster naar Bulgarije, alwaar het gezinsleven van verzoekster in het gedrang komt, nakend is.

Derhalve staat de schending van art. 8 EVRM dan ook vast.

D.

Gelet op het voorgaande dient besluitend dan ook vastgesteld dat in casu onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoekster.

Huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verzoekster maakt de ernst van haar middelen waar.

De thans bestreden beslissing beantwoordt niet aan de materiële motiveringsvereisten van administratieve beslissingen."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeksters betoog dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij in casu een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers geduid toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op basis van de vaststelling dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. Hij heeft tevens aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en toegelicht waarom hij meent dat er geen beletsel is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de juridische en feitelijke motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kunnen eenvoudig in die beslissing worden gelezen. De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

Artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden in functie van een Belgische partner het bewijs dient te leveren dat deze partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder heeft geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat haar partner over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster zet uiteen dat haar partner inkomsten wenst te verwerven uit de verkoop en verhuur van onroerende goederen. De Raad kan slechts vaststellen dat, daargelaten de vraag of uit het feit dat een persoon één of twee onroerende goederen verkoopt kan worden afgeleid dat deze persoon over regelmatige en stabiele inkomsten beschikt, verzoekster naliel bij haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving het bewijs te leveren van een inkomen uit de verkoop van onroerende goederen. Verzoekster toonde ook niet aan dat haar partner enige vorm van huurinkomsten ontvangt. Verweerder kon derhalve de inkomsten die volgens verzoekster voortvloeien uit de verkoop en verhuur van onroerende goederen niet in aanmerking nemen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster slechts verwijst naar hypothetische inkomsten uit de verkoop en verhuur van onroerende goederen die eventueel in de toekomst zullen kunnen worden verkregen, doch dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen hoe dan ook geen inkomsten uit een verkoop of verhuur van een woning waren.

In tweede instantie wijst verzoekster erop dat haar partner 80.000 euro aan spaargelden heeft. Verweerder heeft hier evenwel rekening mee gehouden en uiteengezet dat hij hieruit niet kan afleiden dat verzoeksters partner over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat spaargelden bijna geen renteopbrengsten genereren en dat, indien deze spaargelden worden aangewend als bestaansmiddelen, er niet blijkt dat ze regelmatig zullen worden aangevuld. Verzoekster toont door louter te herhalen dat haar partner over spaargelden beschikt niet aan dat verweerders standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster zet voorts nog uiteen dat haar partner sedert september 2016 een uitkering wegens ziekte ontvangt. In dit verband moet opnieuw worden geduïd dat verzoekster naliel enig stuk aan verweerder over te maken waaruit deze had kunnen deduceren dat haar partner een dergelijk inkomen genoot. Verweerder kon uiteraard geen rekening houden met stukken die hem niet werden meegedeeld en er moet worden benadrukt dat de bewijslast op verzoekster rust. Verweerder diende dus niet in haar plaats attesten te verzamelen waaruit de inkomsten van haar partner konden worden afgeleid. De Raad kan ook geen rekening houden met documenten die verzoekster niet bij haar verblijfsaanvraag voegde en die zij pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

Door te duiden dat haar partner een harde werker is en dat hij in de toekomst weer een inkomen uit een tewerkstelling of een werkloosheidsuitkering zal genieten toont verzoeker ook niet aan dat er op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen nam stukken voorlagen waaruit blijkt dat haar partner stabiele en regelmatige bestaansmiddelen had. Zij toont dit evenmin aan door uiteen te zetten dat zij zich in de toekomst zal aanbieden op de Belgische arbeidsmarkt en dat zij van oordeel is dat haar partner heden, gelet op de onroerende goederen waarover hij beschikt, geen sociale bijstand kan genieten.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van de aangebrachte overtuigingsstukken, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat deze bepaling tot doel heeft verweerder er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In casu heeft verweerder evenwel niet vastgesteld dat verzoeksters partner

een inkomen had dat lager lag dan een bepaald referentiebedrag, doch dat niet werd aangetoond dat hij nog enig stabiel en regelmatig inkomen had. Er kan niet worden verwacht dat verweerder nader bepaalt vanaf welk inkomen kan worden gesteld dat de partner van een vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient beschikt over een voldoende inkomen in de zin van artikel 40ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet indien niet wordt aangetoond dat deze partner enig stabiel en regelmatig inkomen heeft dat in aanmerking kan worden genomen (cf. RvS 29 oktober 2015, nr. 232.757).

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissingen een inmenging vormen in haar privé-, gezins- of familielevens. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster, die zich in haar verzoekschrift beperkt tot de stelling dat zij van oordeel is dat verweerder zijn beoordelingsmarge heeft overschreden en tot een theoretische uiteenzetting, maakt ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven met haar partner kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten verzoekster tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen vormen bovendien geen belemmering om een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te dienen en hierbij de vereiste overtuigingsstukken voor te leggen, waardoor alsnog – indien aan de wettelijke vereisten is voldaan – een verklaring van inschrijving kan worden verkregen en een gezinsleven in België kan worden georganiseerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf te worden toegelaten toekomt om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekster naliet bepaalde bewijsstukken bij haar aanvraag te voegen laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekster haar aanvraag met stukken te staven. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en dat hij deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

Verzoekster beschikte over verscheidene maanden om de nodige overtuigingsstukken aan verweerder over te maken en om de vereiste toelichting te geven omtrent haar situatie en deze van haar echtgenoot en zij werd in de mogelijkheid gesteld om haar aanvraag te actualiseren en te staven met bijkomende stukken. Zij kan dan ook niet stellen dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om stukken over te leggen en haar visie aan verweerder mee te delen.

3.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.7. Er wordt door verzoekster tevens geenszins aangetoond dat verweerder zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan en zij maakt evenmin aannemelijk dat bij haar gewekte rechtmatige verwachtingen onterecht niet werden gehonoreerd, zodat geen schending van het vertrouwensbeginsel blijkt.

3.2.8. Verzoekster zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk. De Raad merkt ten overvloede op dat artikel 3, derde lid van voormelde richtlijn bepaalt dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van

een burger van de Unie, zodat verzoekster, die de gezinshereniging met een Belgisch onderdaan nastreeft, niet dienstig kan verwijzen naar deze richtlijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK